

Het leven van Bert Huybers

“Ik heb altijd hard moeten werken”

“Als het niet goed is, terugkomen!” Talloze familieleden en bekenden worden met deze zin uitgezwaaid als ze hun door Bert gerepareerde fiets weer mee naar huis nemen.

Veel Oerlenaren kennen hem, of zullen hem regelmatig door het dorp zien lopen in gezelschap van zijn hond. Gezeten aan tafel, vlakbij de snorrende haard, een warme wollen muts op het hoofd en een shagje tussen de lippen, doet Bert zijn verhaal.

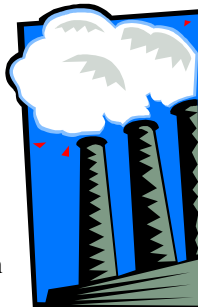
Door: Ad Adriaans.

“Een echte Oerlenaar ben ik niet. Ik ben geboren in 1928 in Beugen, bij Boxmeer. We waren thuis met 2 jongens en 4 meisjes. Later verhuisden we naar Mierlo waar mijn vader werk had in de steenovens. Omdat mijn vader bij de steenovens in Veldhoven meer kon verdienen, zijn we in Zeelst gaan wonen. Daarna verhuisden we naar de Kerkakkerstraat, en in 1939 gingen we op Zittard wonen. Ik ging toen naar de lagere school in Veldhoven.”

De oorlogsjaren

“Van de oorlogsjaren hebben we niet veel geleden. Eten was er genoeg, alleen kleding niet. Op Zittard boerden we er een beetje bij, dat maakte het overleven tijdens de oorlogsjaren wat makkelijker. We mochten van de oogst echter maar een deel zelf houden, de rest was voor de Duitsers. Wanneer de NSB (aanhangers van de Duitsers) razzia's hield om onderduikers op te sporen, werden we altijd op tijd gewaarschuwd. In deze jaren is mijn enige broer op 13-jarige leeftijd overleden. Hij lag in het ziekenhuis in Eindhoven. Als de Duitsers het ziekenhuis nodig hadden voor hun gewonden, moesten de Nederlandse zieken eruit. De familie moest maar zien hoe ze de patiënt thuis kregen.

De steenovens lagen in de oorlogsjaren nagenoeg stil door het ontbreken van aanvoer van grondstoffen. Ook waren gereedschappen en andere hulpmiddelen door de Duitsers in beslag genomen. Mijn vader werkte toen op vliegveld Welschap. Ik ging met hem mee om daar met de schop bomgaten dicht te gooien. Er werden op het vliegveld een soort fluisterwallen aangelegd waar vliegtuigen tussen gestald werden. Om het zand daarvoor aan te voeren werd een tijdelijk spoortje aangelegd waar een

locomotiefje met kipkarren over reed. Die kipkarren moest ik als een soort ketelbinkie onderhouden. Als er weer ergens anders zand vandaan gehaald moest worden, werden de rails verlegd.”

Bert met zijn verbronsde evenbeeld

Na de lagere school

“In 1949 werden er nieuwe huizen opgeleverd in Oerle. We verhuisden naar het huis waar ik nu in woon. Ik heb toen nog enkele jaren op de lagere school in Oerle gezeten. Daarna wilde ik eigenlijk voor fietsenmaker gaan leren, maar ik moest van mijn vader gaan werken. Ik ben toen begonnen op de boerderij van Bernard Hospel op Zittard, daar heb ik het boerenleven geleerd. Ook hielp ik hem met het maken van klompen. Vervolgens heb ik bij enkele schoenfabrieken gewerkt. Bij de Bata in Best heb ik zo'n 13 jaar gewerkt. Via de Bata heb ik ook de opleiding machinaal schoenmaken gevolgd. Toen mijn beste maat in Best vertrok, had ik het er niet meer naar mijn zin. Ik deed intussen al een tijdje tuinonderhoud bij particulieren in mijn vrije tijd. Via via kreeg ik zo een aanbod om bij de gemeente Eindhoven in de plantsoendienst te komen werken. Ik kreeg pas een vaste aanstelling toen ik na 4 winters het diploma aan de tuindersschool in Eindhoven behaalde. In de zomer zat ik veel op de grasmaaiër, de rest van het jaar in de plantsoendienst en in de winter moest er gesnoeid worden. Met een

riem om met daaraan een bijltje en een zaag moest ik dan met handen en voeten in bomen tot wel dertig meter hoog klimmen om er een top uit te zagen. Je dacht niet aan het gevaar in die tijd. Soms kwam ik zo verkleumd van de kou de schafteket binnen, dat ik niet voelde dat de knieën uit mijn broek schroeyden doordat ik te dicht bij de kachel stond. Nu durf ik zelfs geen "leer" meer op."

Getrouwd

"In 1955 ben ik getrouwd. Ik heb mijn vrouw, die uit Bergeijk komt, op een dansavond in Hapert leren kennen. Na dik drie jaar verkering zijn we in Bergeijk getrouwd. Het eerste half jaar hebben we bij mijn ouders ingewoond. Daarna zijn we naar Zonderwijk getrokken, om bij mijn zus in een verbouwd bakhuisje te gaan wonen. We hadden het niet breed toen, alles wat we hadden was tweedehands. In dat kleine woninkje zijn mijn dochters Kea en Dymphy geboren. Omdat dat huisje te klein was om in te blijven wonen, had ik intussen grond gekocht op de plek waar nu de Eindhovensebaan ligt. Ook had ik al allerlei bouwmaterialen aangeschaft. Voor het dak kwam ik nog 500 gulden tekort. Er was echter niemand die mij dat bedrag wou lenen. Uiteindelijk heb ik het hele zaakje weer moeten verkopen. We zijn toen in een onbewoonbaar verklaarde woning aan de Biezenkuilen in Zeelst getrokken. De brandnetels groeiden er binnen. In deze woning is onze zoon Wil geboren. Door de komst van de Poot van Metz moesten we hier weer vertrekken. We konden toen het ouderlijk huis in Oerle huren. Mijn moeder was inmiddels overleden, mijn vader bleef bij ons inwonen. Twee jaren later hebben we het huis gekocht. Hier zijn vervolgens onze Hein en onze jongste dochter Betty geboren."

Hard werken

"Om een gezin met vijf kinderen te onderhouden moest ik hard werken. 's Morgens vertrok ik met twintig sneeën brood naar Eindhoven. Meteen na werktijd ging ik voor een gulden per uur bij particulieren tuinonderhoud doen. Om negen uur 's avonds zat ik dan weer thuis aan de warme maaltijd. Om nog wat extra bij te verdienen maakte ik ook graven op kerkhoven in Eindhoven en Oerle. Ook werkte ik soms als opperman in de stratenmakerij en heb ik platte daken en dakkapellen van een mastieklaag voorzien. Het maakte mij niet uit wat voor werk ik moest doen. Een auto hadden we in die tijd niet, mijn vrouw en ik reden allebei op een brommertje."

Hobby's

"In de oorlogsjaren heb ik voor de eerste keer een fiets gerepareerd. Het was de fiets van Bolck op Zittard. Nieuwe banden waren er toen niet, die maakte ik van een stuk stevige tuinslang die met ijzerdraad aan elkaar werd gemaakt. Het repareren van fietsen is uiteindelijk een uit de hand gelopen hobby geworden. Veel mensen weten me te vinden. Na mijn pensionering heb ik al mijn tuingereedschap weggedaan. Toen kregen we ook pas tijd om eens op vakantie te gaan. Eerder hadden we geen geld en geen vervoer. Nu gaan we al zestien jaar lang een keer per jaar op vakantie. We zijn lid van reisvereniging "Kabouterwijk" in Zeelst. De vereniging organiseert jaarlijks een geheel verzorgde busreis naar landen als Tsjechië en Italië. Tijdens zo'n reis van tien dagen kom je niet toe aan rusten. Na het ontbijt starten meteen de excursies, en daar gaan we ook voor. Uitrusten doen we wel weer als we thuis zijn.

Ook zijn we wel eens met het gezin van een van onze kinderen naar Center Parcs geweest.

In de zomer gaan we vaak samen fietsen in de Kempen. We vertrekken dan gewoon zonder vooraf te bepalen waar we heen zullen gaan.

Verder bekijk ik veel voetbalwedstrijden op tv, en mijn favoriete programma is GTST.

De hond moet ook iedere dag worden uitgelaten. 's Morgens doet mijn vrouw dat altijd en ik maak 's avonds een wandeling met ons huisdier.

Ook ben ik lid van de bejaardenbond. We hebben ooit eens met een aantal leden een toneelstuk ingestudeerd. Helaas is het maar bij een optreden gebleven. Voor ik trouwde heb ik ook toneel gespeeld en bij een zangvereniging gezongen. Ook heb ik toen accordeon en mondharmonica gespeeld. Ik zou ontzettend graag zien dat binnen onze bejaardenbond weer een toneelclubje en een koor zou starten. In andere dorpen hebben ze dat ook, dus waarom zou dat in Oerle niet kunnen."

Bert Huybers, hij heeft al talloze rollen gespeeld in zijn leven. We hopen dat we hem in Oerle nog eens op het toneel zullen zien staan!

